పాప ఫలాలు

కాశీపతి వృత్త పనికిమాలిన యువకుడు. చదువుకునే రోజుల్లో ప్రతి దినం శ్రద్ధగా బడికి వెళ్ళేవాడు. టీచర్లు వొద్దన్నా వొదిలేవాడు కాదు. ఇంటి దగ్గిర పాఠాలు చదవ వలసిన కాలంలో మర్నాడు టీచర్లని ఏడిపించడానికి క్రమమైన పద్ధతుల్ని పన్నాగం చేసేవాడు. పడలేక డిస్‌మిస్ చేశారు చాలా దిగులుగా. ఎందుకంటే-ఆ బడికి నాలుగు కప్పులు సంపాదించాడు' ఆటల పోటీలలో.

తరవాత అనేకమైన చిల్లర వృత్తులలో తన ప్రావీణ్యం చూపాడు. తాపీ పని, బట్టల వర్తకుడికిందా, ఇన్సూరెన్సు ఏజెంటూ, రైల్వే గుమాస్తా మొదలైనవి. అన్నిచోట్లా తన అధికారుల దవడలూ, ముక్కులూ మొదలైనవాటి ఆకారాలు మార్చడానికి ప్రయత్నించడం వల్ల, చాలా దిగులుగా ఆ ఉద్యోగాలుమానుకోవలసి వొచ్చింది. అన్ని తగాదాలూ ధర్మ సంరక్షణార్థమే పెట్టుకునేవాడు. కాని యీ గాంధీ యుగంలో అతని హింసా పద్ధతులు కైదుదాకా తీసుకుపోయేటంత అపాయకరమై పోయినాయి. కైదుకు వెళ్ళేవాడుగాని, అక్కణ్ణించి ఎక్కడికి డిస్‌మిస్ కావడానికి వీలు లేనందున వెళ్ళకండా తప్పించుకున్నాడు, ప్లీడర్లనీ, మేజిస్ట్రేటునీ బెదిరించి. చివరికి ఒక పొరుగూరి మిత్రుడిద్వారా, అమెరికన్ స్త్రీకి తెలుగు చెప్పే మున్షీ ఉద్యోగం సంపాయించాడు.

ఆమెకి ముప్పై యేళ్ళు వుంటాయి. చాలా చక చక లాడుతో వుంటుంది. ఆమె దేశంలో ఆమె అందమేమో గాని కాశీపతికీ అందమని పించలేదు. ఆమెకి రోజూ పొద్దున్న ఓ గంట చదువు చెప్పాలి. ఆ గంట సేపూ ఏదో ఒకటి తింటూనో, తాగుతూనో వుంటుంది ఆమె. మొదట కాఫీ, మధ్య టాఫీలూ, చూయింగ్ గమ్, చివర పళ్ళరసం. ఆమె మీదకన్న అతనికి ఆ తిండిమీద యెక్కువ కన్ను. మూడు నెలలకి ఆమెకి చిన్న మాటలు చదవడం వొచ్చినప్పుడు అతనికి కూడా కాఫీ బిస్కట్లూ ఇచ్చింది. తరవాత టాఫీలకీ పళ్ళరసాలకీ అట్టే దూరం లేదనుకున్నాడు.

క్రమంగా వ్యవహారాల్లో కూడా ఆమెకి సహాయం చేస్తున్నాడు అతను. ఆమెకి ఉపయోగ పడడం కోసం, ఆమె టైపు రైటరు మీద అభ్యాసం కూడా ప్రారంభించాడు.

జీతం కూడా హెచ్చించారు. యాభై రూపాయలయింది.

జీతం కన్న అతనికి-ఆ పెద్ద బంగళాలో చుట్టూ తోట-నీడలు- పిట్టల శబ్దాలు, శాంతి-అక్కడ కూచోడం, ఆమె నవ్వులు వినడం-చూడవచ్చిన పంతులమ్మల దగ్గిర అధికారంగా మాట్లాడడం.

చిన్నపిల్ల మల్లే తెలుగు వుచ్చరించడానికి ప్రయత్నించే ఆమె అవస్థతో, సానుభూతి చూపడం, చాల సరదాగా వుంది, తక్కిన రోజంతా తన జేబులో యెన్నడూ లేనిది చిల్లరతో

ధనికుడి మల్లే తిరగడం, చాలా హాయిగా వుంది జీవితం. తల్లిదండ్రులకీ అక్కలకీ కొంచెం ధన సహాయం చెయడంతో అతని ప్రాముఖ్యం హెచ్చింది ఇంటి దగ్గిర. అతని పాత స్నేహాలు సన్నగిల్లాయి. అతని రౌడీ మిత్రులు అతని పేరు లిస్టులోంచి కొట్టేస్తున్నారు- ప్రయోజకులలోకి, మర్యాదస్తులలోకి మరణించాడని.

కాని చేసిన పాపాలు వెంట నంటక మానవు యీ కర్మ భూమిలో. ఎవరన్నా తప్పించుకు బైటపడాలని చూసినా, మిత్రులూ, హితులూ, పాత చిట్టాని పెళ్ళగించి, చిత్రగుప్తుడికీ, సంఘం పెద్దలకీ జ్ఞాపకం చేసి తీరతారు. ఈ అపకారమంతా రాజ్యక్షేమం కోసం, ధర్మోద్ధరణ కోసం ఉదార బుద్ధితోనే జరుగుతుంది. క్రమంగా ఆమెతో గుసగుసలు ప్రారంభించారు నల్లరంగు పెద్దలు. అతను నమ్మదగిన మనిషికాడని. కాని ఆ యత్నం చాలా ఆలస్యంగా జరిగింది. ఆమె విశ్వాసాన్ని చలింపచెయ్యలేక పోయినారు. పైగా ఆమెకి కాశీపతి మీద అభిలాష యెక్కువయింది. అతను మాత్రం పాప ఫలం అనుభవించక తప్పలేదు. ఉద్దేశ్యాలకీ, వాటి పర్యవసానాలకీ లోకంలో అంత వైరుధ్యం వుండబట్టే, లోకం అంత మిస్టీరియస్‌గా కనపడుతుంది. అతన్ని తప్పిద్దామని పెద్దలు ప్రయత్నిస్తే ఆమెకి అతని మీద పట్టు మరింత బిగిసింది. కాని ఆమె ఆ దయవల్లనే అతనికి చాలా ఘోరమైయిన అవస్త సంప్రాప్తయింది.

కాశీపతి ఆత్మాభివృద్ధి తన బాధ్యత కింత తీసుకుని, తన దైవం ఆదేశ ప్రకారం, అతన్ని ఋజుమార్గానికి తిప్ప నిశ్చయించుకుంది ఆమె. ఈ నిశ్చయం అతనికి చాలా ఉక్కిరి బిక్కిరయే రూపాలు తీసుకుంది. అతని ఆత్మకోసం అతని ముందే అరగంటసేపు ప్రార్థిస్తుంది. ఆ రోజంతా ఏమేం చేశాడని అడుగుతంది. దిద్దుతుంది సద్గ్రంథాల్లో నించి భాగాలు వినిపిస్తుంది. వాటిని తెలుగులో చెప్పడానికి ప్రయత్నిస్తుంది, తన భాషా సాధన కూడా కలిసి వొచ్చేట్టు.

"పశ్చాతాపపడు. నీ ఆత్మని దేవుడి పాదాలవద్ద నివేదించుకో"అని బతిమాలుతుంది.

ఆ ఉద్యోగం ఒదిలి పారిపోవాలన్నంత ఘోరమైన స్థితిలోకి జారింది జాతకం.

ఇంక భరించలేక రెండురోజులు శలవు తీసుకుని మేనమామగారి ఇంటికి వెళ్ళాడు. ఆ రెండురోజులు శలవలో ఎన్నివైపరీత్యాలు జరగడం జరిగిందో ఆనాడు యెవరికి తెలుసు?

అదే వూరు, మొదట తనికి ఉద్యోగమిప్పించిన మిత్రుడిది. అతను కాశీపతి యోగక్షేమాలడిగి తనకో సహాయం చేసిపెట్టమన్నాడు.

"తప్పకండా."

"ఆ లేడి దగ్గిర రత్నం అనే అమ్మాయి వుందీ, నీకు తెలుసా?"

"అవును. తెలీకేం?"

ఆ బంగాళాలో ముఖ్యమైన అమ్మాయి ఆ రత్నమే. రత్నాన్ని చూస్తే ఆ లేడీకి చాలా ప్రేమ. ఆమెకి కాఫీలు అవీ అందించడానికి, ప్రతి నిమిషం వెంట తిరగడానికి, తన అపభ్రంశపు తెలుగు భాషని ప్రయోగం చెయ్యడానికి, ఆ నిర్భాగ్యురాలు రత్నం దొరికింది ఆమెకి అనుకున్నాడు కాశీపతి ఇదివరకే. అందువల్లనే గావును రత్నం కళ్ళల్లో ఆ దిగులు, జీవితంలో ఇంకేం మిగలలేదు అనే నిరాశ. ఆ అమ్మాయి ఊపిరి పీల్చుకొని తన బతుకుకాలం తనది అని ఏ నిమిషాన అనుకోడానికి వీలుంటుంది? అనిపించింది. ఈశ్వరా! రాత్రులుకూడా తన పక్కనే పడుకోపెట్టుకుంటుంది గావును? అని దిగులు పడ్డాడు.

"ఆ రత్నానికి నువ్వో కబురు చెప్పాలి రహస్యంగా."

ఆ అమ్మాయితో తా నింతవరకు ఒక్కమాట మాట్లాడలేదు, దిగులు పడడం తప్ప.

"ఏమిటి."

ఆ ప్రశ్నకి ఆ మిత్రుడు ఏదో పెద్దగాథ చెప్పాడు. ఆ అమ్మాయి మీద ఆ యువకుడికి ప్రేమ. ఆమెకి ఓ ఉద్యోగం సంపాయించాడుట ఈ వూళ్ళోనే. ఆ ఉద్యోగం చాలా మంచిదని రత్నాన్ని ఒప్పించి పంపించమన్నాడు. కాశీపతికి ఈ రహస్య రాయబారం రుచించలేదు. ఇతను తన మిత్రుడైన మాట నిజమే. ఆ అమ్మాయి చాలా ఇరుకులో వున్నమాట నిజమే. కాని తన్నివారణకు ఈ మిత్రుడు సూచించే చికిత్సమీద కాశీపతి విశ్వాసం కుదరలేదు. మొగాళ్ళ యెడల మంచి మిత్రుడే కాని ఆడవాళ్ళ యెడల ఇతను శత్రువని పించింది. తన తిరుగుబోగుతనం, వల్ల నేర్చుకున్నాడు కాశీపతి, ఒక్క మనిషికే ఎన్ని వింత వింత ముఖాలు వుంటాయో!

"నువ్వే వొచ్చి రత్నంతో మాట్లాడరాదూ?"

"ఆ ముండ ఓ నిమిషం దాన్ని ఒదలదోయ్."

"పోనీ పెళ్ళి చేసుకుంటానను."

"నా కిదివరకే పెళ్ళయింది బాబూ, అది తెలీదా ఏమిటి నీకు?"

"అయితే నీకీ పిల్లతో యేం పని?" అని అడిగే అధికారం లేదు కాశీపతికి. ఈ రూపంలోనే వెంబడిస్తాయి పాత పాపాలు. "మరి పూర్వం నీకా పతివ్రతలతో ఏం పనిపట్టి వాళ్ళు ఇళ్ళ చుట్టూ తిరిగావు నువ్వు?" అని తప్పకుండా అడుగుతాడు తన అంతర్యాలు తెలిసిన ఆ మిత్రుడు.

"అంతేకాదు. ఆ తెల్ల దెయ్యం లేదూ, అది మా ఇద్దర్నీ గుర్రంపాకలో ఒక రాత్రి టార్చిలైటు వేసి చూసింది. ఆ వేపుకి వస్తే నన్ను తుపాకీ పెట్టి కాలుస్తానంది. నిన్ను ఉద్యోగానికి పెట్టిన కొద్ది రోజులకే ఇది.

మొత్తానికి నిష్కామంగా తన బాధ్యత లేకండా మిత్రుడి రాయబారం నడిపి పెడతానని వాగ్దత్తం చేశాడు కాశీపతి.

మళ్ళీ ఉద్యోగంలో చేరగానే, ఒంటరిగా చూసి "రత్నం, నీకు కబురు తీసుకొచ్చాను" అన్నాడు.

బెదిరి చూసింది ఇటూ అటూ.

"ఏమిటి?" అంది.

"ఇక్కడ చెప్పడానికి వీల్లేదు."

"నాకు కబు రేమిటి? ఎవరి దగ్గిర్నించి?"

యజమానురాలి ద్వారా రత్నానికి కూడా కాశీపతి మీద చాలా విశ్వాసం గనుక అంతమాత్రం మాట్లాడింది.

ఎవరి దగ్గర్నించో చెబితే, కార్యం మొదలే చెడుతుందనే లోక జ్ఞానంతో అతను, "ఎవరి దగ్గిర్నించో; నీకు చాలా కావలసినవాళ్ళు దగ్గిర్నించి. చెపుతాను-మాట్లాడాలి. ఎప్పుడు వీలు?" అన్నాడు.

ఇద్దరికీ బయమే, యెక్కడినించైనా ఆమె వింటోందా అని. కాని అంత తొందరగా మాట్లాడే తెలుగు అర్థం చేసుకునే పాండిత్యం ఇంకా ఆమెకి ప్రసాదించలేదు ఈ గురువుగారు. అదీ ధైర్యం. కాని తటాలున వొచ్చి "ఏమిటి మాట్లాడుతున్నారు" అంటుంది; మంచి మత మాధుర్యం చిరునవ్వుతోనే అనుకోండి. కాని వాళ్ళ చిరునవ్వుని ఎన్నడూ నమ్మడానికి వీలులేదు. అది వాళ్ళ వృత్తి. వాళ్ళ బోధనా పాఠశాలలో యీ చిరునవ్వు తర్ఫీదు ఇచ్చేపంపుతారు ఇతర దేశాలకి. చాలా దయగల చిరునవ్వుతోనే డిస్మిస్ చేస్తారు కాలేజీల్లోంచి విద్యార్థుల్నీ, నౌకరీల్లోంచి నిర్భాగ్యుల్నీ.

"ఎక్కడా విరామం దొరకదు. ఓ నిమిషం వొదలదు. చూస్తున్నారుగా! ఓ కాగితం మీద రాసివ్వండి.

"కాదు. రాస్తే తెలీదు-మాట్లాడాలి!"

ఆలోచించింది రత్నం.

"ఆదివారం తెల్లవాళ్ళ ప్రార్థనకి పోతుంది. రాత్రి యెనిమిది ఇంటికి రండి" అంది.

రోజు రోజూ ఇతనిపైన ఆ లేడీగారికి బాధ్యత ఎక్కువౌతోంది. ఓ విధంగా అతన్ని పెంచుకుంది ఆమె. పుస్తకాలిస్తోంది చదవమని. మర్నాడు "ఎంత వరకు చదివావు?

ఇష్టపడ్డావు?" అని ప్రశ్నలు. ఎంత జీతం ఇచ్చినాసరే, ఇంక ఈ ఉద్యోగం వొదులుకోవలసిన సమయం ఆసన్నమయిందని తెలుస్తోంది అతనికి. బళ్ళో టీచర్లు మొగాళ్ళు గనక సరిపోయింది గానీ, ఈ రకం ఆడవాళ్ళైతే, తాను యెంత విద్యాధికుడై గొప్ప గవర్నమెంటు హోదాలో వుండేవాడో ఈ పాటికి ?

తన మీది ఆమె వాత్సల్యం వుత్త మత ప్రచారం కాదనీ, దైవసేవే కాదనీ, ప్రత్యేంగా తనని వుద్ధరించాలని ఆమె శ్రమ పడుతోందని అతనికి తెలుస్తోంది. ఆ విధంగా ఆ వాత్సల్యం ఎక్కువైపోయిందా, తనూ మతంలో చేరడమో, కాక నిరంతరం ఆమె కళ్ళముందు ప్రార్థనలో గడపడమో, మొత్తానికి లోకపు పనులకూ సరదాలకూ యెందుకూ పనికిరాని వ్యర్థుడైపోవడం జరిగి తీరుతుందనిపించింది. మెడమీది కత్తికింది కోడిమల్లె గిలగిల లాడుతున్నాడు.

కథలోకి ఇద్దరు ఆడవాళ్ళని తీసుకొచ్చి, చలం ఇంత సేపు వూరుకున్నాడేం అని తొందర పడుతున్నారా? వొస్తున్నాను. నా పాఠకుల్ని నిరాశ పరిచే పాపం కట్టుకోను. కాకపోతే కాశీపతి మల్లె నేను ఆ పాపఫలం అనుభవించవలసి వొస్తుంది. అదృష్టం కలిసి వొస్తే ఒక్క ఫలమే కాదు ఫలాలు అనుభవించడం కూడా జరుగుతుంది. గొప్ప అదృష్టం కలవారికి పాప ఫలాలు అవే వచ్చి పైనబడి, పుణ్యఫలాలుగా మారతాయి.

ఆ ఆదివారం సాయింత్రం బంగళాకి వెళ్ళాడు. ఇదివరకెన్నడూ రాత్రి అటు వెళ్ళలేదు. విద్యుద్దీపాలు, రాధామనోహరి పువ్వు గుత్తుల వెనక నుంచి బయట తోటలో జినియా పూల మీదా, పొద్దు తిరుగుడు పూలమీదా పడుతున్నాయి. వరండాకుర్చీలవార్నిషు దీపాల కింద మెరుస్తోంది. తలుపుకి కట్టిన కర్టన్‌లు రాత్రి వెలుతురులో అసలు అందాల్ని కనపరుస్తున్నాయి.

కిటికీలోంచి చూస్తోంది గావును రత్నం, వెంటనే వొచ్చింది.

"కూచో, చెపుతాను" అన్నాడు.

ఆమెకూచోకండా అనుమానంతో నుంచునే వుంది. కుర్చీలమీద కూర్చునే అర్హత ఆమెకి లేదు.

"ఎంత సేపటికి వొస్తుందేం."

"పదింటికిగారి రాదు. ఎవరో భోజనానికి కూడా పిలిచారు. బట్లరు, బావగారి యింటికి వెళ్ళాడు."

"నువ్వు ఒక్క దానివేనా ఇక్కడ?"

"ఊఁ."

"అట్లా రోడ్డు మీదికి రా."

"ఇల్లు వొదిలా? పైగా చూస్తారు మనని రోడ్డు దీపాల కింద."

పూర్వానుభవం ఆమెని భయపెడుతోంది అనుకున్నాడు.

"సరే, ఇక్కడే కూచో."

"రోడ్డు మీద నుంచి కనపడతాము."

"దీపం ఆర్పెయ్యి."

"దీపం లేదేమీ అనుకుంటారు బండీవాళ్ళు."

వాళ్ళ కాపరం ఆ కాంపౌన్డులోనే

అబ్బ. ఆడవాళ్ళ జాగ్రత్తలకి అంతులేదు చాలా బాధ పడ్డాడు ఇది వరకు కాశీపతి.

"ఒరే! పది నిముషాల ఉత్సవానికి, ఇరవై నాలుగు గంటలు సన్నాహాలురా ఈ ఆడవాళ్ళకి" అనేవారు రౌడీ మిత్రులతో ప్రాణం విసికి కాని తనకంటే ఏ భయాలు లేవుగాని, ఆడవాళ్ళు అబలలు మరి. ఈ పిల్ల దేనికీ ఒప్పుకోక ఏం చెయ్యమంటుంది? యెందుకు రమ్మనట్టు తనని? ఏ మాలోచించింది ? యెక్కడా వీలు లేకపోతే, యెట్లా మాట్లాడడం ?

కాని ఈ బలల సాహసానికి మొగవాడు ఏ మూలకీ చాలడన్న సంగతి అతను గ్రహించలేదు.

'ఇట్లా రండి" అని లోపలికి, తానెన్నడూ పాదం మోపని అంతఃపురాలలోకి తీసికెళ్ళింది, యజమానురాలి పడక గదిలోకి. దీపం వెలిగించి, ఫాన్ వేసి, అతన్ని ఆమె మంచంమీద కూచోమంది. ఆమె సాహసాన్ని అందుకోలేక పోయినాడు. మన వెయ్యి గలభాల రౌడీ యోధుడు.

సందేహిస్తో కూచున్నాడు. మంచి విలువైన స్ప్రింగు మంచం. ఆ మంచం ఆ యజమానురాలి తెల్లని దేహ పరిమళాల్నేగాని ఇంత వరకు.... 'అనాఘ్రాతం పుష్పం. కిసలయమనూనం' అనిపించింది.

రత్నం దీపం ఆర్పి, చిన్న దీపం వేసి (దానికి కూడా నీలం షేడ్ వుంది) మంచంమీద దూరంగా కూచుంది.

"ఏమిటి సమాచారం?" అంది, లోపలి చిరునవ్వుతో.

భయంతో అతని నోట మాట రాలేదు.

ధైర్యం అనేక రకాలు. ఇరవైమంది కర్రలు కత్తార్లతో వొస్తే అతనికి ఏమీ భయం లేదు. కాని దొరసాని వొస్తుందంటే భయం. ఆమె కొడుతుంది, తిడుతుంది., పోలీసులకి

అప్పగిస్తుందన్న భయం స్వల్పం. ప్రార్థన చేస్తుందని మహా భయం. అదికాక మామూలు స్థలాలలో ఎన్నడూ ఎంత అపాయంలోనూ భయం లేని వాళ్ళకి కూడా, అసంగతమైన దివ్యముహూర్తాల భయం పట్టుకుంటుంది, అపరిచిత ప్రదేశాలలో.

"ఆమెవొస్తే....."

"రాదు. వొచ్చినా ఇక్కడికి రాదు. నా కోసం కేకేస్తుంది. బండి ఈ కిటికీ కింద నుంచే వెడుతుంది."

"ఈ గదిలో ఈ పిల్ల ఆదివారం రాత్రులు ఏమేం చేసిందో" అని అనుమానం వొచ్చిందిగాని....ఎందుకో నమ్మలేదు అతను.

రత్నం చాలా పిరికి పిల్ల!!!

చెప్పడం ప్రారంభించాడు. కాని మొదట్లోనే...."వాడి సంగతి నాముందెత్తకండి, చాలా ఘాతకుడు, ఏం చేశాడో తెలుసా?" అంది.

"తెలుసు కాని ఈ సంగతి చెప్పమన్నాడు" అని చెప్పాడు. కాని ఆమె ఏమీ కదలలేదు.

"అంతేనా?" అని లేస్తోంది. "నేను రాననీ, నా కిట్లాంటి కబుర్లు పంపవొద్దనీ, నిశ్చయంగా చెప్పండి. ఈ సారి దొరసానితో చెపుతానని తెలియ చెయ్యండి. రండి."

తన మిత్రుడి కార్యం భగ్నమయింది. ఆమె లేచి వెళ్ళిపోతోంది మరి. ఆ మంచం మహత్యం గావును, ఆ మెత్తదనం లోంచి ఓ పట్టాన లేవలేక పోతున్నాడు కాశీపతి. మిత్ర కార్యం సాధించాలి.

"రత్నం!"

"ఊఁ"

"నీ కిక్కడ బావుందా?"

ఆ ప్రశ్న విని ఆగిపోయింది వెళ్ళే పిల్ల. అతనికి యెదురుగా దూకుడుగా వొచ్చి నుంచుని బావుందో లేదో...బావుండకపోతే, ఆయనగారు నన్ను వుద్ధరిస్తాడా? మీరు వుద్ధరిస్తారా?" అంది.

"నాకు తెలీదు నీ మీద చాలా ప్రేమ లాగుంది అతనికి" అంటున్నాడు, ఆమెని బొడ్డునించి ముఖం కేసి చూస్తున్న అతను. అట్లా చూస్తే అతనికి రత్నాన్ని సరిగా తాను ఇది వరకు చూడలేదనిపించింది.

"ప్రేమ! ప్రేమ!! అందరికీ నామీద. దొరసానికీ ప్రేమే, అతనికీ ప్రేమే. ప్రేమ అంటే కొరుక్కుతినడమేగా; ఎవరైతేనేం."

ఆమె మాటలో జీవితంలోని రసహీనత్వం, నిర్భాగ్యతం, ఏదో ఒక బోనులో నుంచి ఎన్నటికీ విముక్తిలేని నిరాశ, స్వేచ్ఛకోసం, సొంత బతుకుకోసమై ఈ నూతన బానిసల ఆర్తనాదం వినిపించింది అతనికి.

"పాపం! రత్నం, ఏం చెయ్యను" అన్నాడు అప్రయత్నంగా, స్వేచ్ఛా విహారి అయిన ఆ రౌడీకి తెలిసినట్టు. ఏదో ఒక దాస్యంలో, ధనం, కీర్తి, మర్యాద, అధికారపు బంగారు సంకెళ్ళని ఘనంగా ధరించి కులికే ఆశాబంధితులకి అర్థం కాదు ఆ బాధ. ఆ గంటలో తనకి ఊపిరాడకపోతే యేళ్ళకొలది రత్నం ఏమైపోతో వుండాలి, ఆ యజమానురాలి దిద్దుళ్ళలో!

చాలా హృదయాంతరాళంలోంచి అన్నాడా మాట. ఎన్నడూ వినపడని ఆ దయ-మతంకోసం కాక, ఉబికిన తన పొగరు రొమ్ము కోసం కాక, తననో ఇంటిదాన్ని చేసి వంశోద్ధారణ కోసం కాక, తన కోసమే, తన బాధకోసమే నన్న ఆ మాటతో ఆమె హృదయం విహ్వాలమయ్యింది.

చప్పున ఏడ్చింది.

అట్లాంటి సమయాలు, పలకరింపులు, తండ్రి కొడుకు, భార్యభర్త అనే బంధుత్వంకాక, యజమాని, నౌకరు, స్నేహితుడు, మతస్తుడు, ఉద్యోగి, దొంగ, వర్తకుడు......ఇట్లాంటి పొరలు తొలిగి, మనిషి ఇంకోణ్ణి వుత్త మనిషిగా, చివరికి స్త్రీ పురుషులుగా కాక, వుత్త మనిషిగా పలకరించే సమయాలు చాలా అరుదు.

కాని అట్లాంటి పలకరింపులు యెప్పుడో అనుకోకండా. జరిగినప్పుడు జీవితాలలో గొప్ప హృదయాలలో మార్పులు జరుగుతాయి. అట్లా పలకరించే ఆత్మశక్తి రౌడీలలో. వేశ్యలలో, దిక్కు మాలిన వాళ్ళలో-వాళ్ళలో కూడా ఏ ఒక్కరికో వుంటుంది. మామూలుగా ఆమెని ప్రతిరోజూ చూస్తున్నారు జట్కాగుర్రాన్ని చూసినట్టు. కాని ఆ గది నిశ్శబ్దంలో ఏకాంతంగా ఏడ్చే ఆమె రొమ్ముని అడుగు నుంచి చూసి భరించలేకపోయినాడు కాశీపతి.

ఆ ఉద్రేకపు వూపున, అట్లా ఆ పెద్దరొమ్ము నిస్సహాయంగా, దిక్కులేకుండా లేచిపడడం భరించలేకపోయినాడు. ఆపడానికని మీద చేతులు వేసి, అణిచి, చుట్టూ చేతులు పోనిచ్చి, మీదికి తీసుకున్నాడు. ఆ బరువుతో ఆ పక్కకి అడ్డంగా పడ్డారు.

ఆ సమయంలో మనుష్య మాత్రులు అంతకన్న ఏం చేస్తారు. నరాల్లో రసంలేని (మానవా)తీతులు మాత్రం నీతుల్నీ, ధర్మాల్నీ మాట్లాడగలరు.

ఏ ఫీటర్సుబర్గులో చేసి మంచమో అది, ఈ వేడి దేశానికి వొచ్చి ఎన్నేళ్ళనించి కాలిపోతోందో, ఈ నాటికి ఆ మంచం నిర్మాత ఉద్దేశ్యం పూర్తిగా నెరవేరింది. ఆ స్ప్రింగులు కలకలమని నవ్వుతో గంతులేశాయి.

అయిపోలేదు కథ.

ఎందుకంటే-ఆ సమయానికే ధర్మశీలురాలు దైవం ముందు మోకరించి తన జీవితాన్ని మానవ సేవలో సఫలపరచమని వేడుకుంటోంది. ఆ దైవం కనికరిస్తాడో లేదో చెప్పలేను కాని, నేను ఆమెకి ఆ వరమివ్వతలుచుకున్నాను. ఆమె నేను నా కలంతో మంత్రించి ప్రాణమిచ్చిన ఇంకో పుణ్యవతి. నేను యముణ్ణి. నా కలం పోటునించి ఎవరూ తప్పించుకోలేరు, వాళ్ళ పుణ్యఫలాలు అనుభవించిదాకా. ఆమె జీవితాన్ని సఫలపరిచిగాని వొదలను. ఆ లేడీని, ఆమెనే కాదు, మిమ్మల్నీ విడవను నా కథ చివరి అక్షరం మీ కళ్ళలోంచి వెళ్ళి, మీ నరాల్లో అగ్ని రేపి, మీ హృదయాల్ని కారుణ్యంతో-మీ హృదయాల్నేమిటి, నిలువునా మిమ్మల్ని కరిగించి ఆర్ద్రం చేసిందాకా.

"ఎట్లా జరిగింది?" అడగండి గాలినీ, రక్తాన్నీ జీవితపు బాధని, యవ్వనాన్నీ. ఆమె దేహం అడిగింది. ఎదురుపడి ప్రశ్నించింది. రత్నం పాటకపు రొమ్ము-సహజ జీవితంలో, ముగ్గురు పిల్లలకు కడుపునింపవలసిన ఆ రొమ్ము; భూసారం నుంచి తనకేమీ ఇవ్వలేని నిస్సారపు చదువులో, ఎరువు తెచ్చుకుని పొట్టకోసం పులుముకున్న మతంలో, దిక్కులేక అల్లల్లాడుతో, నీతివాక్యాల చావుకి యెదురు తిరిగి మగవాణ్ణి 'నువ్వా ఓ మనిషివేనా?' అని ధిక్కరించిన ఆ రొమ్ము!

చదువుల, ఉద్యోగాల మురుగుడు శవంగా తయారు కాని కాశీపతి ఏం చేస్తాడు అంతకన్న ? తిన్న తిండి వొంట బట్టని రౌడీ! ఆడమనిషి రొమ్ము పొగరుగా ధిక్కరించి, ఛాలెంజి చేస్తే!

కాని వొచ్చిన ఖర్మ మేమిటంటే-ఏక్‌దిన్ కా సుల్తాన్ అయిపోయింది అతని పని. అంతే-మర్నాటినుంచి ఏదో ఒక్క చూపు, సగం మాట, వేళ్ళ చివర్ల స్పర్శతో తృప్తిపడవలసి వొచ్చింది వాళ్ళు.

దొరసానికి అనుమానం, ఆమెకి తెలీకుండానే పనిచేస్తోంది. సహజం, ఎందుకంటే వాళ్ళిద్దరూ మంచి దిట్టమైన మృగాలు. వాళ్ళ పూర్వుల్ని నాగరికత నాశనం చేయ్యలేదు. నరాల్లోంచి సారం పీల్చేసి, వుత్త చచ్చు దొంగల్ని చెయ్యలేదు. నిజమే, వుత్త పశువులు-కాని పట్టుబట్టల మూలలు. ఇనప పెట్టెల బంగారు బరువుల కింద సగం నలిగిన నీతి పురుగుల మాత్రం కారు. అందుకని వాళ్ళ వాంఛతో గాలినే నింపారు. ఎండకే మెరుగులు పెట్టారు వాళ్ళ చూపులతో. వాళ్ళిద్దరూ చేరితే చాలు- విద్యుచ్ఛక్తులు మెరుస్తున్నాయి, ఎండు హృదయాన్ని మండిస్తో. జీవిత శక్తే ఒక నూతన వికాసంతో ఎదిగే గడ్డిలో నవ్వుతోంది. పురుగులు తాగి తొక్కని పువ్వులు, వూగుతో పాటలు పాడుతో గదిలోకి తొంగిచూసి స్వాగతమిచ్చాయి వాళ్ళిద్దరికి, పాపం - దొరసాని హృదయంలో స్పందించకుండా ఎట్లా వుంటాయీ జ్వలించే శృంగార తరంగాలు? కాని హృదయం లోంచి మెదడులో ప్రవేశించేసరికి పెద్ద అనుమానంగా మారాయి.

కనిపెడుతోనే వుంది వాళ్ళని. ఓ ఉదయం ఆమె స్నానం గదిలోంచి చప్పున వొచ్చి, టైపుకొట్టే కాశీపతి స్టూల్ మీద వెనక నుంచుని, అతని కంఠంమీద చేతులేసి రత్నం అనుకోడం చూసింది. అతను ఆమె చేతిని పట్టుకున్నాడు. చప్పున ఆ గదిలోకి ప్రవేశించింది, పూర్తిగా డ్రెస్ చేసుకోకుండానే. ఆర్త రక్షణకై శ్రీ మహావిష్ణువు తన లక్ష్మి కుచోపరిచే లాంచలమైన వీడడు.

రత్నం దూరంగా దూకింది. కాశీపతి చప్పున వెనకాలకి తిరిగాడు కొంపమునిగిదని కాని దగ్గిరే ఆ కిటికీ వెనక తీగె సంపెంగ పొద మీదనే కూచుని వున్నాడు మన్మధుడు, విల్లెక్కుపెట్టి, బాణం సంధించి, ఈ వేడి దేశపు ఉద్రేకపు హృదయ విదళితలైన పరిమళాలతో దట్టించిన పుష్పాల్ని పొదిలో ఇముడుచ్చుకుని, కాశీపతి చూపు మీదనుంచి, దొరసాని గుండెలమీదికి గురిచేశాడు. ఆ మెత్తని బాణం ఆమె మత కవచానికి తగిలి వ్యర్థమైన ఆమె స్లిప్సమీద పడిపోయింది. కాశీపతి చూపు మాత్రం ఆ బాణం లక్ష్యంమీదనే లగ్నమయింది. ఆ తెల్లని, నున్నని వెన్నముద్దల మీద - గౌనుతో కప్పని ఆమె బాహుమూలాలనించి, మెల్లిగా మృదువుగా ఆమె బాడీనంతా పలకరించింది చాలా ఉల్లాసంగా. ఆమె ఒక్క మాట మాటాడక చిరునవ్వుతో. కోపాన్ని కప్పి వెనక్కి తిరిగినప్పుడు కూడా, కనబడే ఆమె నడుం బలంనుంచి, ఆగ్రహం తెప్పించిన ఆమె జఘనాన్ని కావలించుకుంది, ఇటునుంచి అటువరకు అతని చూపు.

ఇద్దరిమధ్య అట్లాంటి నిప్పురవ్వ పడ్డదంటే అది రగులుకోక మానదు, ఆ స్త్రీ పురుషులు చాలా దూరమైపోతే తప్ప. దూరం కాకుండాచూసే దేవతలు చాలామంది ఉన్నారు. స్త్రీ ప్రపంచరీతుల్ని గమనిస్తే, కాని ఆమె మతం ఆమెకి గొప్ప రక్ష.

ఎంత స్వతంత్రం రానీ, ఎంత విజ్ఞానం పెరగనీ, మతం అనేటప్పటికి మూర్ఖం తప్పదు. హేతువాదానికి అతీతమైన విషయాలు వుండవొచ్చు. ఉన్నట్టే కనబడతాయి, ముఖ్యంగా మతాలలో. కాని ఆ మతానికి సంబంధించిన అన్ని విషయాల్లో కూడా బుద్ధీ, హృదయం. మనిషిలో ఉన్న ఔన్నత్యం. వేటిని పనిచెయ్యనీరు. ఎవరోకొంతమంది తప్ప. వాళ్ళలో చాలామంది మతాన్నే వొదిలేస్తారు ధైర్యమున్న వాళ్ళు. మతంతో వుండి, ఆ మత విషయంలో సంపూర్ణమైన బుద్ధి వికాసంతో హృదయ ఔదార్యంతో పనిచెయ్యగలవారు. తక్కువ. అందువల్లనే పూర్వపు ప్రభువులు మతాన్ని తమ అధీనంలో వుంచుకోడానికి ప్రయత్నించారు. ఈనాటి ప్రభుత్వాలు మతాన్నే నిర్మూలం చెయ్యాలని చూస్తాయి.

లేడీ లోపలికి వెళ్లిపోయింది, రత్నం తోటవేపు పరుగెత్తింది. కాశీపతి తుపాను ఎదుర్కొనే నావికుడిమల్లే సిద్ధపడుతున్నాడు. అరగంటలో అమెరికన్ స్త్రీ చిరునవ్వుతో ఒచ్చి, తెనుగు పుస్తకం తీసి, "కాశ్మీరదేశపు సుందరులు ప్రపంచంలో కెల్ల" అని చదువుతోంది, ఏ మెరగనట్టు.

ఆ నాటి నుంచి పాఠాలలో అతని మాటలలో ముద్దులు, చూపులో మార్దవం, అతని దేహం అప్రయత్నంగా సామీప్యం. రత్నం అసలు ఆ గదిలోకి రావటమే లేదు.

అతను ఎదురుచూస్తున్న తుపాను మూడో రోజున విరుచుకుపడ్డది- కాని చాలా మార్దవంగా పెద్దమనుష్యుల మధ్య చర్చమలే. అతను అనుకున్నది ఆమె తనని తిట్టి వెళ్ళకొడుతుందని. కాని ఆమె- "ఏమిటో నీ ఉద్దేశ్యం?" అని అడిగింది కళ్ళు కిందికి వాల్చి.

"ఏ విషయం?"

"రత్నం సంగతి...."

దొంగతనం ఏమీ లేకుండా మాట్లాడాలని అతను ముందే నిశ్చయించుకున్నాడు. ఆమె రత్నంతో ఇదివరకే మాట్లాడి వుంటుంది. ఎంత వరకు చెప్పింది రత్నం? ఏ విధంగా చెప్పి వుంటుంది? ఈ మెషనరీలు ఇట్లాంటి సంబంధాలు గొప్పగా ఇష్టపడతారనీ, ఐతే ఆ తప్పులన్నీ పురస్కరించుకుని. మొగాణ్ణి అదరకొట్టి, బెదిరించి, అతన్ని మతంలో కలిపి, ఆ అమ్మాయికి పెళ్లిచేస్తారనీ, చాలామంది బ్రాహ్మలు అట్లానే క్రిస్టియన్‌లు ఐనారనీ విన్నాడు. మిత్రులు తనని జాగ్రత్తగా వుండమని కూడా చెప్పారు ఇదివరకు.

ముందు జాగ్రత్తని తెచ్చిపెట్టుకోలేక పోయినాడు గాని, ఇంక జాగ్రత్తగా వుండదల్చు కున్నాడు. తన వాళ్ళని ఒదిలి, ఆ చర్చిలో బైబిలు వింటో, ఆ రత్నం బైబిలు తెలుగు రోజల్లా వింటో, ఆమెకి సిద్ధీలవంటి పిల్లల్ని కని పోషించాలని అతనికి ఎంతమాత్రమూ లేదు. పైగా వాళ్ళ మర్యాదలూ, ఇంగ్లీషు వేషాలు, పందిమాంసాలు....అంతే కాదు - బట్టలు శుభ్రమూ అందమూ చూసి, ఆ బట్టల లోపల వొళ్ళు శుభ్రంగా అందంగా వుంటుందని అనుకోడం పొరబాటని తెలుసుకున్నాడు. ఒంటి శుభ్రం, అందం చూసి, ఆ ఒంటికింద మనసు శుభ్రం, అందమని, మాటకి పనికీ చాలా తేడా లేదని చదువుకుని స్వేచ్ఛగా పెళ్లిళ్లు చేసుకునే తెలివిగల ఆడపిల్లలు దిన దినమూ చేసే పొరబాట్లు కూడా అతనికి తెలీవు. భర్తలతో ఘోరమైన కాలం గడుపుతో పైకి సంతోషాన్ని పెట్టుకుని లోకాన్ని మోసపుచ్చి అభిమానాన్ని నిలబెట్టుకోవాలని చూసే నవీన స్త్రీల మల్లేనే, అంతా అందమని రత్నం వక్షమూ, వక్షం మీదపడే కన్నీళ్ళూ మోసం చేశాయి అతన్ని. అంతేగాక, ఎంత సూక్ష్మ దృష్టితో చూసినా నలుపురంగు తెలుపురంగుతో పోటీకి నిలవలేదు.

"రత్నం సంగతి ఏమిటి?" అని యెదురు తిరిగాడు.

"పెళ్ళి చేసుకో."

గట్టి ప్రశ్న! అప్పుడే అంతదూరం అవుతుందనుకోలేదు.

"రత్నానికి ఆ వుద్దేశ్యం వుందా?"

కాశీపతిలో యీ కృత్రిమ అమాయకత్వం ఆమె తోవని చిక్కులు పెడుతోంది. అతనితో నిజంగా అమాయకత్వం వుందేమో! కాకపోతే ఆమె అనుభవంతో కూడిన సునిశిత దృష్టిముందు అబద్ధం నిలవలేదు. ఘోరమైన నేరాల వెకన కూడా చాలా అమాయికత వుంటుందని తెలుసుకోగల ఔదార్యమూ, తెలివీ, వ్యవధీ వుండదు మనుషులకీ, మేజిస్ట్రేట్లకీ.

"ఆమె సిద్ధంగానే వుంది"

"నేను లేను."

"ఆమె మీద నీకు ప్రేమ లేదా?"

"లేదు."

"మరి ఎందుకు చేశావు ఆ పని?"

అంతా తెలుసుకుందా? లేక తన చుట్టూ వల పన్నుతోందా?

"ఏం పని?"

ఆ పనికి ఆమె ఉచ్ఛరించగల ఇంగ్లీషుమాట గాని, తెలుగు మాట గాని ఆమెకి దొరకలేదు.

"నీకు తెలీదా?" అంది.

తాను ఏమీ చెయ్యలేదు అనాలి. కాని లోపల్నించి నిజం మాట్లాడదా మనుకున్నాడు గద, ఆమె మీది ప్రేమవల్ల వొచ్చిన కొత్త గౌరవం వల్ల! అతను రౌడీ. బాధ్యతలు అంగీకరించడు. పోయే కీర్తిలేదు. ఈ సంగతి అందరికీ తెలిసినా, ఏమీ వింతపడరు అందువల్ల అతనికి అబద్ధాలాడవలసిన అవశ్యకత లేదు.

ఏం జవాబు చెపుదామా అని ఆలోచిస్తో వుండగా, చలం జ్ఞాపకం వచ్చాడు. రౌడీ కావడంచేత, హోటల్లో రేడియో వాగనప్పుడు, తియ్యబూందీ తినే పెద్ద మనుషుల మధ్య, చలం పుస్తకాల్లోని పేలుడు బాంబుల్ని బిగ్గరగా చదివేవాడు.

"అయితే, మేము చేసిన పని పాపకార్యమైతే, దాన్నే జీవితమంతా చేస్తో వుండ మంటారా?"

ఆ ప్రశ్న అర్థం చేసుకునేప్పటికీ చాలా సేపు పట్టింది, ఆమెకి. ఎప్పుడూ బైబిలు సంబంధమైనవి తప్ప ఏమీ చదవనిదీ, పంతులమ్మలతో తప్ప విశాలమైన దృష్టిగల మనుషులతో యెవరితో మాట్లాడనిది ఆమె. వాళ్ళ మతం చాలా గొప్పదనీ, అంతకన్న తెలుసుకోవలసింది ఇంక లేదని, భారతదేశపు విజ్ఞానమంతా తమ పంతులమ్మల మాటల్లోనే ఇమిడి వున్నదని విశ్వసించే వారికి వాస్తవ జీవితాన్నిమాట్లాడే కాశీపతి మాటలెట్లా అర్థమౌతాయి?

"నువ్వు చేసిన పనిలో అపరాధం నీకు గోచరించటమే లేదా? ఆ అమ్మాయిని మరిగించుకుని నువ్వు వొదిలెయ్యటం న్యాయంగా కనపడుతుందా?"

"వొదిలెయ్యటం లేదు. మీరు ఒప్పుకుంటే ఆమెకి అవసరమైనన్నాళ్ళు ఆమెని వొదలనని వాగ్దానం చేస్తున్నాను.'

ఆమె చాలా చిక్కుల్లోపడి ఆలోచిస్తోంది, అతని మాటల అర్థం.

"పెళ్లి చేసుకో అయితే!"

"పెళ్ళి చేసుకోవడ మెందుకు"

"మరి ఆమెకి దిక్కెవరు?"

"ఇన్నాళ్ళూ యెవరూ? ఇంక ముందూ వాళ్ళే."

"నేను, నేను ఇంక ఆ మనిషిని యెందుకు చూడాలి?"

"ఆమె మీద ప్రేమకద మీకు; ప్రేమ లేకపోయినా నన్ను ఆమెని పోషించమంటున్నారు. ప్రేమగల మీరు వొదులుతారా?"

ఏడుపు వొస్తోంది ఆ మినషరీ లేడీకి.

"ఇట్లాంటి పనులు చూస్తో వుంటేనా?"

"మీ కేం అపకారం ఆ పనులు."

"దేవుడికి అపకారం చేసింది."

"మీకేం, ఒకవేళ అపకారమైతే అతనికి, అతనే చూసుకుంటాడు, ఆ సంగతి.'

"నీకు ప్రేమలేందియెందుకు చేశావు ఈ పని?"

ఆమెకన్నీళ్ళకి సమీపంలో వుంది.

"క్రిష్టియన్ మిషనరీలు ఐ వుండి ఆ మాట అడుగుతారా మీరు? ప్రేమ వుంటే ఆ పని చెయ్యడంలో ఘనత ఏముంది? ప్రేమగల మనుషులందరూ చేసే పనే అది! జీసస్ ఏమన్నాడు? ఆకలితో వున్నవాడికి తిడి, బట్టలు లేని వాడికి బట్టలు ఇవ్వమన్నాడు. ఈమె అవసరం అంతకన్నా గొప్పది. మూడు రోజుల నించి తిండిలేక సోషిల్లిన మనిషిని మీ గుమ్మంలో లోంచి పొమ్మంటారా?"

ఆమె ఇంక భరించలేకపోయింది. మండిపడుతో, రోషపు కన్నీళ్ళతో, అతని మీదికి లేచింది, ఇంగ్లీషులో తిడుతో - తన మతాన్ని, ప్రపంచానికి వెలుగు నిచ్చిన తన దైవం మాటల్ని అట్లా వికృతంచెయ్యడం భరించలేక.

"పో. ఇక్కణ్ణించి పో" అంటోంది.

భయంతో అతనూ లేచి నుంచున్నాడు.

తన మీదికి వొచ్చే, ఆమె బిగించిన గుప్పెట్లని చూసి తనని కొడుతుందనుకున్నాడు. వెళ్ళి పోయేవాడే. కాని రౌడీ; ఆడదాని కోపానికి భయపడిపోవడం అతని మర్యాదకి లోపం. అట్లానే నుంచున్నాడు.

"పోవేం? పోవేం? నా ఇంటివేపు రా, చెబుతాను!"

ఆమెది తల్లి కోపం. తనింత కష్టపడి పెంచి బాగు చెయ్యాలనుకున్న యువకుడు అట్లాంటి పనిచేసి, పశ్చాత్తాప పడకుండా, ఇట్లాంటి మాటలంటున్నాడు.

"ఇంకా నుంచుంటావేం? పో, నా కళ్ళముందు నించి పో."

దూకింది అతని మీదికి. బూడ్సుకాలు యెత్తింది. అతను ఆమె గుప్పెట్లని పట్టుకున్నాడు. చాలా గట్టిగా పెనుగులాడి తిడుతోంది అతన్ని. కానీ రౌడీ అతను. తన ఉద్రేకానికి తగినట్టు అతన్ని తిట్టాలంటే, మతంలో చేరి, చిన్నప్పటి తన పల్లెటూరి తిట్లు అలవాటు తప్పాయి ఆమెకి. ఒక ఉద్రేకం చూపడానికి ఏ మార్గం లేనప్పుడు, ఉక్కిరి బిక్కిరై ఆ ఉద్రేకం అనేక మార్గాల వ్యక్తమౌతుంది.

అదిగాక చాలా అందమైన ఉదయం. శాంతమైన బంగళా. పక్షుల చిన్న చిన్న ఈలలు.

పైగా ఈ సంపెంగ తీగెమీద విల్లెక్కు పెట్టుకుని, చంపక పుష్పం సంధించి అనంగుడు- పకపక నవ్వుతో.

ఆమెని వొదీలాడు రౌడీ. ఆమె వొళ్ళు ఆమెకి తెలీదు. తాను తృణీకారంతో చూసే; ఈ నల్లజాతికి అట్లా లొంగిపోవడం, వల్ల నౌకర్ని సహాయార్థం పిలవడం ఆమెకు నామోషి. రివాల్వరుతో సాధించ వలసిన సమయం కాని రివాల్వరూ లేదు, నౌకర్లు దాపున లేరు.

చప్పున ఏడ్చింది.

"ఏడవకు. ఏడవకు నువ్వు చెప్పినట్టు వింటాను."

రోషానికి విక్రమం, కన్నీళ్ళకి అనుతాపం ధీర పురుషుల లక్షణం. శ్రీరాముడి వంటి ఉదాత్త పురుషుల గంభీర స్వభావం. ఆమె కన్నీళ్ళు తుడిచాడు. ఆమె చేతిరుమాలుతోనే, ఆమె రొమ్ముకి వేసుకుని దానితో తుడుచుకున్న Lily of the valley పౌడరు పరిమళాల్ని వెదచిమ్మే, చిన్నరుమాలుతో. ఆమె ఇంకా తన భావోద్రేకంలోనే ఒళ్ళు తెలీకండా వుంది గావును, ఏమనలేదు.

కళ్ళని తుడిచాడు. చంపల్ని తుడిచాడు. ఇంకా ఆమెకన్నీటి కాలవ వొడ్డునే వేళ్ళతో ప్రయాణం చేసి, బుజాలకింద తుడిచాడు. ఆ మహానది ప్రవహించిన వెన్నెల బయళ్ళలో,

స్నిగ్ధఉన్నతాలని తప్పించుకుని పక్కగా ప్రవహించిన లోయలోకి కూడా అతని వేళ్ళు వెళ్ళి మృదువుగా ఆమెకి తెలీకుండానే ఆ వరదల్నుంచి ఆమె శోభని రక్షించాయి.

గంగను స్వర్గం నుంచి భూమికి పిలిచాడు భగీరధుడు. కానీ వరదల్ని ఆపి, అగస్త్యుడు కూడా ఐనాడు కాశీపతి.

"ఏడవకు ఎందుకు ఏడుస్తావు?" అని ఆమె పెదవుల మీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

దెబ్బతిన్న పాము మళ్లే లేచింది అతని మీదికి. రెండు మూడు పెద్ద కేకలు కూడా వేసిందేమో; అతన్ని చంపమీద ఫెడేలున కొట్టి, కసి తీరక అతన్ని గుద్దింది. ఆమెని గట్టిగా పట్టేసుకున్నాడు. చేతులు రొమ్ము-అన్నీ ఇనుప కవచంలో మళ్లే బంధించాడు. ఆమెకి వూపిరాడలేదు గావును. గొంతు కూడా నులిమాడేమో! చాచుకుని, తెల్లగా, నున్నగా, నరం తీవ్రంగా కొట్టుకొంటో, తన పెదిమల్ని పిలిచే, పరిమళాల్ని చిమ్మే ఆమె కంఠాన్ని.

ఆమె వొళ్ళు ప్రాణం లేకండా అతని చేతుల్లో బరువెక్కింది. వొదిలాడుకొంచెంగా. ఆమె ఒరిగిపోయింది. జుట్టు వూడిపోయింది పిన్నులు రాలి.

ఎక్కడ పడుకో పెట్టడానికీ ఏమీ లేదు ఆ గదిలో. అట్లానే సునాయసంగా చేతుల్లో ఆమె నెత్తుకుని, ఆమె గదిలోకి తీసుకు వెళ్ళి ఆమె మెత్తని స్ప్రింగు పక్కమీద పడుకోపెట్టాడు. ఆమె కళ్లు తెరవలేదు. కంఠం రాశాడు. మెల్లిగా వెతికాడు. ఆ బట్టలు కొత్త. ముళ్లూ, పిన్నులూ ఎక్కడ గుచ్చుకుని కట్టుకుంటారో తెలీదు అతనికి. ఏ బట్ట కింద ఏముంటుందో, యెన్ని బట్టలు వుంటాయో తెలీదు. వెతికి వెతికి పిన్నులు, బక్కిల్సు తీసి ఒదులు చేశాడు. ప్రథమ చికిత్సలు తెలీనివాడు గనక, గుండెలు రాశాడు. అబ్బా! ఎంత తెలుపు అనుకున్నాడు.

ఏం చేసినా, పాపం ఆమె కళ్లు తెరవలేదు.

తరవాత ?

తరవాత నన్ను రాయనీయరు. రాస్తే అదంతా చదివి, మరీ వొచ్చింది అతనికి అని మీరే తిడతారు నన్ను.

వాళ్ళిద్దర్ని ఆ గదిలో, మిమ్మల్ని మీ గదుల్లో, దీవించి, నేను ఇంటికి వెడుతున్నాను. శలవు.

◆ ◆ ◆

రచనాకాలం : 1947

ప్రచురణ : (ఆరాత్రి కథలు), ఎమెస్కో, 1971